

for at see opført som *extraordinaire* for eet Aar. Jeg maa imidlertid i saa Henseende underrette det høitærede Thing om, at det er ikke alene de 12 nærværende Herrer, som nu have behandlet Finantsagen, der ere komne til denne Beslutning, men Postvæsenets Budget var særligt overdraget til den forhenværende Rigsdagsmand for Holbeks 2den Kreds under det opløste Things Finantsudvalg, og blev af ham behandlet med ganske overordentlig Indstigt og saa fuldstændig, som maaske ingen af de andre Sager har været behandlet. Han har ikke alene været enig med os i de fleste af disse Pøster (B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet.), men han har endog paa det allerbestemteste holdt paa, at vi kun skulde for Freds Skyld og for denne Overgangstids Skyld bevilge denne Post *extraordinairt* for eet Aar. Han paastod at der var meget store Reformer at indføre i alle Dele af Postvæsenet; han paastod, at Forretningerne bleve drevne paa en temmelig besværlig og unødvendig vidtløftig Fod, og at der kunde udføres meget mere Arbejde for meget færre Penge. Dersom nu Finantsministeren ikke selv er en saadan Mand af Saget, at han tør paatage sig at sige: Alting er i saa Henseende indrettet paa det Bedste og Billigste, saa forekommer det mig ikke ganske rigtigt, at han vil med Haardnakthed paastaae, at vi engang for alle skulle bevilge disse Pøster, og at han ikke vil gaae ind paa vort Forslag om at bevilge dem foreløbigt for eet Aar, indtil han selv noiere faaer undersøgt, om der dog maaske ikke er Noget at gjøre med Hensyn til Postvæsenets Bestyrelse, hvilken Undersøgelse maa kunne foranledige en complet ny og mere hensigtsmæssig Plan forelagt, hvad enten denne nu blev dyrere eller billigere. Det er om en Undersøgelse af disse Forhold at gjøre, og der er jo aldeles Intet tabt, naar de Folk, som nu ere ansatte, faae de Penge, som den ærede Finantsminister synes, det er billigt, at de faae. Jeg skal ikke have det Mindste for mit Vedkommende imod at bevilge disse mange Revisorer et Tillæg for det Arbejde, de udføre og vistnok for en meget ringe Pengesum; men jeg kan dog ikke nægte, at det forekommer mig, at man burde underrette disse Folk om, at

det sandsynligviis kun er for en kort Tid, at de have denne Stilling. Det er nemlig dog rimeligt, at en heel Deel af Revisionen i Kjøbstæderne kan gaae over til Kjøbstæderne selv. Kjøbstæderne eie Havnene, de vedligeholde Havnene, de have Afgifterne, saaledes at de kunne afholde deres Udgifter, og disse Afgifter ere større eller mindre i Forhold til Udgifterne. Det er en bekjendt Sag (En Stemme: Nei!). Jeg beder om Forlædelse.

Formanden: Jeg maa bede om, at Taleren ikke bliver afbrudt.

N. Sage: Det vilde nu vistnok være ganske simpelt, om man overdrog Kjøbstæderne selv at revidere deres egne Indtægter og befriede den høiere Bestyrelse her for den store Besværlighed, som er forbunden med den hele Gjennemgaaen af disse uendelig smaa og mangfoldige Regnskaber, som, naar der skeer Udsættelse, maae gaae tilbage til Kjøbstæderne, og saa atter komme hertil for endelig at skulle decideres. Dette er en uhyre besværlig Fremgangsmaade, som jeg troer maa kunne undgaaes, hvilket rimeligviis ogsaa vil komme uuder Overveielse, naar engang en ny Communallov bliver givet. Derfor mener jeg, at man ikke skulde gjøre disse Folk altfor sikke paa, at de have denne Indtægt engang for alle, ligesom jeg overhovedet med Hensyn til de 3 Revisorer, som i Anmærkningerne staae nævnte, og som af Finantsministeren ere indstillede til et Sagetillæg af 100 Rbd. for at bringe deres Gage op til 500 Rbd., maa gjøre det høitærede Thing opmærksom paa, at det dog vistnok kunde være en ganske sund Fremgangsmaade, om man ansatte saa saa Embedsmænd som muligt, med hvad der kaldes *Kongelig Ansættelse*, for ikke at skabe et altfor stort Antal af Pensionsberettigede. Det forekommer mig, at man tillige vilde sikke Contoirerne en langt større og dygtigere Arbeidskraft, naar Folk ikke vare satte ind eengang for alle, omtrent som uansættelige. Man gjorde vistnok meget bedre i, at lønne dem bedre, uden at give dem en saadan aldeles fast Ansættelse, idet man saa kunde sige til dem, som andre private Folk kunne sige til deres Betjente: Nu skulle I gaae, thi jeg kan ikke bruge Jer mere. Dette synes mig navnlig maatte gjælde om alle underordnede